

Ομιλία Πάμπη Κυρίτη, Γενικού Γραμματέα ΠΕΟ

Στην ημερίδα του ΙΝΕΚ:

**«Πράσινος Βίβλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής : Σύνταξη στα βαθιά γεράματα ;»
Αίθουσα ΕΤΚΑ/ΠΕΟ, 21 Μαρτίου 2011**

Αγαπητοί προσκεκλημένοι, Φίλες και φίλοι

Επιτρέψτε μου πρώτα να σας καλωσορίσω εκ μέρους της ΠΕΟ και του ΙΝΕΚ. Ιδιαίτερα καλωσορίζω τους εκλεκτούς φίλους που αποδέχτηκαν την πρόσκληση να συμμετέχουν στην σημερινή ημερίδα που συνδιοργανώνει το ΙΝΕΚ και η ΠΕΟ και η οποία ασχολείται με το κρίσιμο ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης και την Πράσινη Βίβλο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τις συντάξεις.

Κατ' αρχήν πρέπει να εξετάσουμε τι είναι η κοινωνική ασφάλιση και κυρίως πως την αντιλαμβάνεται και την κατανοεί ο καθένας. Πως προέκυψε η κοινωνική ασφάλιση και γιατί υπάρχει ανάγκη για κοινωνική ασφάλιση.

Ο εργαζόμενος από την φύση του είναι πάντα ο αδύνατος πόλος στη σχέση εργασίας που υπάρχει με τον εργοδότη. Ο μισθός του τις περισσότερες φορές είναι τόσος, όσος του χρειάζεται για να αναπαράγει την ικανότητα του για εργασία και να έχει αξιοπρεπής συνθήκες διαβίωσης.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες σπάνια είναι σε θέση να δημιουργήσει ο κάθε εργαζόμενος από μόνος του τις προϋποθέσεις ώστε όταν έρθει η ώρα που θα σταματήσει να εργάζεται να μπορεί να έχει μια αξιοπρεπή ζωή.

Δεχόμενοι και την επίδραση των ιδεών και των κατακτήσεων του σοσιαλισμού, οι εργαζόμενοι στην Ευρώπη κατάφεραν με πολλούς και σκληρούς αγώνες να κερδίσουν μια σημαντική κοινωνική κατάκτηση : το δικαίωμα στην σύνταξη και την κοινωνική ασφάλιση, το οποίο στηρίζεται στην λογική της κοινωνικής αλληλεγγύης. Αυτό το κοινωνικο-ασφαλιστικό σύστημα, θεμελιώθηκε στις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα στην Ευρώπη και αναπτύχθηκε τα επόμενα χρόνια.

Σε αυτά τα πλαίσια, η υπόθεση της προστασίας των εργασιακά απόμαχων ηλικιωμένων είναι υπόθεση της κοινωνίας. Δεν είναι ατομική ευθύνη του κάθε εργαζόμενου. Γι' αυτό τα συστήματα κοινωνικής ασφάλισης στηρίζονται στη λογική της κοινωνικής αλληλεγγύης και όχι του τραπεζικού λογαριασμού.

Η κοινωνική ασφάλιση στηρίζεται σε δύο βασικούς άξονες.

Πρώτο, στην κοινωνική ασφάλιση αποφασιστικής σημασίας παράγοντας είναι σημαντική συμβολή που βαραίνει τον εργοδότη από την στιγμή που αυτός καρπούται τα αποτελέσματα της εργασίας των εργαζομένων.

Δεύτερο, η σύνταξη και η κοινωνική ασφάλιση είναι βασικό συστατικό στοιχείο της αναδιανεμητικής πολιτικής που πρέπει υπάρχει σε ένα κράτος.

Ο νεοφιλελευθερισμός προσπαθεί να ανατρέψει αυτή τη βάση. Επιδιώκει να υποσκάψει την ιδέα της κοινωνικής ασφάλισης καθώς και του κοινωνικού κράτους,

και να αντικαταστήσει την ιδέα της κοινωνικής αλληλεγγύης φορτώνοντας την ευθύνη της ασφάλισης ξεχωριστά στον κάθε εργαζόμενο.

Αυτός είναι κυρίως ο λόγος που γίνεται προσπάθεια να αμφισβητηθεί η κοινωνική ασφάλιση και όχι - τα υπαρκτά μεν, αλλά όχι καθοριστικά - προβλήματα και δυσκολίες που δημιουργεί η «γήρανση του πληθυσμού»

Δεν μπορεί τον περασμένο αιώνα στην Ευρώπη οι εργαζόμενοι να μπορούσαν να παίρνουν σύνταξη όταν ερχόταν η ώρα να σταματήσουν να δουλεύουν και σήμερα μετά την τεχνολογική εξέλιξη και την μεγάλη αύξηση της παραγωγικότητας να μην μπορεί η κοινωνία να παρέχει βιώσιμες συντάξεις στους απόμαχους της εργασίας.

Αναγνωρίζουμε τα προβλήματα που υπάρχουν. Σίγουρα η επέκταση του προσδόκιμου ζωής είναι ένα γεγονός και αυτό είναι θετική εξέλιξη για την ανθρωπότητα. Την ίδια στιγμή όμως πιθανόν αυτή η εξέλιξη να ανατρέπει κάποιους σχεδιασμούς και προγραμματισμούς στα ταμεία συντάξεων.

Κανένας δεν αμφιβάλλει ότι πρέπει να υπάρξει προβληματισμός και συζήτηση για να προληφθεί η κατάρρευση των συνταξιοδοτικών συστημάτων. Ως εργαζόμενους, βεβαίως και μας ενδιαφέρει να υπάρχουν επαρκή και βιώσιμα συνταξιοδοτική ταμεία.

Όμως το κρίσιμο ερώτημα δεν είναι αν πρέπει να υπάρξει συζήτηση και αναζήτηση λύσεων. Το ζήτημα είναι ποιος είναι ο στόχος, ποιος θα πληρώσει τελικά το κόστος. Ποια πρέπει να είναι η φιλοσοφία των λύσεων που θα αναζητηθούν.

Σε αυτό το ερώτημα υπάρχουν δύο κυρίαρχες φιλοσοφίες.

Από την μια είναι η νεοφιλελεύθερη προσέγγιση που θέλει να φορτώσει όλο το κόστος και τα βάρη στους ασφαλισμένους και προσχηματικά χρησιμοποιεί το δίλλημα της δημογραφικής γήρανσης για να υποσκάψει τη λογική της κοινωνικής ασφάλισης και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Επιδιώκει να μεταφέρει όλα τα προβλήματα των ταμείων μονομερώς στους εργαζόμενους με την αύξηση των ορίων αφυπηρέτησης και τις μειώσεις στις συντάξεις και στα ωφελήματα. Στην πιο ακραία της μορφή επιχειρεί και την προσφυγή στην ιδιωτική ασφάλιση.

Αφετηρία της στρατηγικής αυτής είναι η επιδίωξη για ενίσχυση της συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης των κεφαλαίων και η επιδίωξη ολοένα περισσότερων κερδών για τις επιχειρήσεις.

Αυτή η φιλοσοφία διαπερνά όλο το φάσμα των εργασιακών σχέσεων και βρίσκει έκφραση στις πολιτικές που τείνουν να απορυθμίσουν την εργασία, την προώθηση των λεγόμενων ευέλικτων μορφών εργασίας που είναι επισφαλείς και απροστάτευτες, με την επέκταση του χρόνου εργασίας, με τις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα εθνικού πλούτου στους ιδιώτες, με περιορισμό των Συλλογικών Συμβάσεων και βεβαίως την επίθεση κατά της κοινωνικής ασφάλισης.

Το δικαίωμα στη σύνταξη αντιμετωπίζεται σαν κόστος που επιβαρύνει το κράτος και τους επιχειρηματίες, αυξάνει τα δημοσιονομικά ελλείμματα και το δημόσιο χρέος και εμποδίζει την ανάπτυξη που έχει κριτήριο το κέρδος.

Στην βάση αυτής της λογικής προωθούνται τέτοιες ρυθμίσεις όπου οι εργοδότες και το κράτος απαλλάσσονται από τις υποχρεώσεις τους και φορτώνονται με νέα βάρη οι εργαζόμενοι.

Η άλλη φιλοσοφία κινείται στην γραμμή της προστασίας και της στήριξης της κοινωνικής ασφάλισης ως κοινωνική κατάκτηση που στηρίζεται στην κοινωνική αλληλεγγύη. Είναι η λογική των λύσεων που κατανέμουν δίκαια το κόστος πάνω στους εργοδότες που κερδίζουν από την εργασία, πάνω στο κράτος που έχει την ευθύνη για την κοινωνική πρόνοια και αν κριθεί άκρως απαραίτητο και πάνω στους ίδιους τους εργαζόμενους.

Δυστυχώς η Πράσινη Βίβλος κινείται στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Τι εισηγείται στην ουσία η Πράσινη Βίβλος και ποιες λύσεις προτείνει για αντιμετώπιση στα προβλήματα της βιωσιμότητας των συνταξιοδοτικών συστημάτων;

Πριν μπούμε στην ουσία των προτάσεων της Βίβλου χρειάζεται να ξεκαθαρίσουμε ότι οι κυρίαρχοι κύκλοι των Βρυξελλών δεν θυμήθηκαν τώρα ξαφνικά τις λεγόμενες μεταρρυθμίσεις στις συντάξεις.

Το Συμβούλιο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Λισαβόνα το 2000 αποφάσισε να κινηθεί στην κατεύθυνση επιβολής αλλαγών στις συντάξεις, ώστε να υπηρετηθεί ο στόχος της ανταγωνιστικότητας των οικονομιών των κρατών – μελών και της μείωσης των ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους. Από αυτή τη σκοπιά αποφάσισε την εφαρμογή αντεργατικών ασφαλιστικών μέτρων για «να διασφαλιστεί η μακροχρόνια βιωσιμότητα των ασφαλιστικών συστημάτων».

Το Συμβούλιο Κορυφής της Βαρκελώνης το 2002 αποφάσισε την επίσπευση των μέτρων αύξησης του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης. Άνοιξε επίσης τον δρόμο για προώθηση της ιδέας «για τη σταδιακή - ευέλικτη συνταξιοδότηση» που σημαίνει μερική απασχόληση και μερική συνταξιοδότηση. Δηλαδή ένα μέρος της σύνταξης και το άλλο αμοιβή από μερική απασχόληση για όσους πλησιάζουν στο όριο συνταξιοδότησης.

Τι εισηγείται λοιπόν η Ε.Ε με την Πράσινη Βίβλο; Επέκταση των ορίων αφυπηρέτησης. Αυτή η επέκταση μάλιστα θα γίνεται αυτόματα στην βάση της αύξησης του προσδόκιμου ζωής. Εισηγείται επίσης σταδιακή μετάβαση στην ιδιωτική ασφάλιση. Τέλος εισηγείται όπως αυτές οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις να εφαρμόζονται με αποφάσεις που θα παίρνονται αποκλειστικά στις Βρυξέλλες και θα δεσμεύουν τα κράτη μέλη τερματίζοντας αυτό που ισχύει σήμερα όπου η αποκλειστική ευθύνη είναι στα κράτη μέλη.

Τι σημαίνει στην ουσία η αύξηση στα όρια αφυπηρέτησης; Σημαίνει ότι το κόστος το πληρώνει μόνο ο ασφαλισμένος. Η προσέγγιση ότι πρέπει να αυξηθεί το όριο ηλικίας αφυπηρέτησης επειδή αυξάνεται το προσδόκιμο ζωής και επειδή πρέπει να σωθούν τα συνταξιοδοτικά συστήματα, είναι αντιεπιστημονική και κυρίως αντικοινωνική. Βασίζεται σε ψεύτικα και φτιαχτά διλήμματα.

Με την αυτοματοποίηση που προτείνεται στην αύξηση του ορίου ηλικίας θα σημαίνει και την κατάλυση του δικαιώματος των εργαζομένων και των λαών της Ευρώπης να

εναντιώνονται σε αυξήσεις στα όρια συνταξιοδότησης αφού πλέον αυτές θα ρυθμίζονται αυτόματα από την ΕΕ με βάση το ύψος του προσδόκιμου ζωής.

Αν λάβουμε υπόψη το στοιχείο στην Πράσινη Βίβλο ότι μέχρι το 2060 το προσδόκιμο ζωής θα αυξηθεί κατά 7 χρόνια, τότε σύμφωνα με την πιο πάνω λογική η σταδιακή αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης θα προσεγγίσει αυτόματα τα 72 έτη.

Στην ουσία, η αύξηση του προσδόκιμου ζωής αντιμετωπίζεται σαν πρόβλημα και γι' αυτό πρέπει να «τιμωρείται» με περισσότερα χρόνια δουλειάς. Γιατί δηλαδή η αύξηση του προσδόκιμου ζωής να συνδέεται αυτόματα με την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης;

Να έχουν το δικαίωμα οι εργαζόμενοι να ζήσουν περισσότερα χρόνια εκτός εργασίας, να ξεκουραστούν και να διαθέσουν το χρόνο τους όπως αυτοί επιθυμούν. Και όχι όπως επιθυμούν οι εργοδότες και οι πολιτικοί εκπρόσωποι του νεοφιλελευθερισμού οι οποίοι θέλοντας να εξυπηρετήσουν το συμφέροντα τους και να μειώσουν στο ελάχιστο ή καθόλου αν είναι δυνατόν την συμβολή που έχουν ευθύνη να συνεισφέρουν, προσπαθούν να επιβάλουν την εργασία μέχρι τα βαθιά γεράματα.

Σε αυτή την προσπάθεια, προτάσσουν το ψευδεπίγραφο επιχείρημα της «γήρανσης του πληθυσμού» Την ίδια στιγμή όμως που μεγιστοποιούν και απολυτοποιούν το ζήτημα της γήρανσης του πληθυσμού, δεν αναφέρονται καθόλου στα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ευρωπαϊκές κοινωνίες – την ψηλή ανεργία, τους χιλιάδες υποαπασχολούμενων εργαζόμενους, τους ανασφάλιστους τους παράνομους, Δεν αναφέρονται καθόλου για παράδειγμα στο γεγονός ότι τα ίδια κράτη σε ορισμένες περιπτώσεις ευθύνονται για φοβερές ατασθαλίες σε βάρος των ταμείων και κακοδιαχείριση.

Αντίθετα, επιλεκτικά επιλέγουν να επικεντρώνουν όλη την προσοχή τους στο ζήτημα της δημογραφικής γήρανσης.

Εκτιμούμε ότι η αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος δεν μπορεί να γίνει ολοκληρωμένα αν πρώτα δεν αντιμετωπιστούν ορισμένοι από τους βασικούς παράγοντες που επιδρούν στο πρόβλημα, όπως η φτώχεια, η ανεργία, η εργασιακή ανασφάλεια, το κόστος ζωής κτλ.

Από την άλλη μεριά, οι μελέτες που αποτολμούν να προβλέψουν την δημογραφική κατάσταση που θα υπάρχει το 2060, στερούνται επιστημονικού υπόβαθρου και δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο από επισφαλείς εκτιμήσεις που χαρακτηρίζονται από ιδεολογικό υποκειμενισμό. Ποιος μπορεί να προβλέψει ποια θα είναι η εξέλιξη σε 50 χρόνια, όταν οι κρίσεις του καπιταλισμού έχουν πιο σημαντική επίδραση στην δημογραφική γήρανση από οποιαδήποτε άλλο παράγοντα ; Πόσο αξιόπιστος θα ήταν κάποιος στην πρόβλεψη του αν την επιχειρούσε το 1910 όταν έχουν μεσολαβήσει 2 παγκόσμιοι πόλεμοι μέχρι το 1960 ;

Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά την θετική επίδραση στην βιωσιμότητα των συνταξιοδοτικών ταμείων που έχει το μέτρο της αύξησης του ορίου αφυπηρέτησης. Αυτό δεν έχει αποδειχτεί ποτέ επιστημονικά. Αντίθετα, διάφορες επιστημονικές μετρήσεις και αναλογιστικές μελέτες που έχουν γίνει σε διάφορες περιπτώσεις δεν

επιβεβαιώνουν ότι οι αυξήσεις στα όρια αφυπηρέτησης επιδρούν αισθητά στα δημόσια οικονομικά.

Για παράδειγμα στην Κύπρο από την αναλογιστική μελέτη που έγινε στα πλαίσια της τροποποίησης του Νόμου πριν λίγα χρόνια, διαφάνηκε ότι μια ενδεχόμενη αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης θα είχε αμελητέα οφέλη στη βιωσιμότητα του Τ.Κ.Α και σε καμιά περίπτωση στον βαθμό που κάποιοι αυθαίρετα ισχυρίζονταν.

Παράλληλα, η αύξηση στο όριο αφυπηρέτησης θα οξύνει σε μεγάλο βαθμό το πρόβλημα της ανεργίας, και ιδιαίτερα ανάμεσα στους νέους αλλά και στους «ηλικιωμένους» εργαζόμενους της ηλικίας των 45-50 για τους οποίους το πρόβλημα θα είναι μεγαλύτερο αφού είναι πολύ πιο δύσκολη να εργαστούν ξανά. Είναι αντιφατικό από την μια να υπάρχουν στρατηγικές για ενίσχυσης της απασχόλησης και από την άλλη η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προωθεί μέτρα που οδηγούν στην ανεργία

Το πρόβλημα λοιπόν της βιωσιμότητας των συνταξιοδοτικών συστημάτων δεν μπορεί επομένως να αναλυθεί ως μεμονωμένο στοιχείο και προπάντων δεν επιλύεται με απλοϊκές λύσεις όπως η αύξηση στα όρια αφυπηρέτησης.

Σε αυτά τα πλαίσια είναι ανάγκη πρώτα και κύρια οι χώρες να κινηθούν προς την καταπολέμηση της εργατικής αβεβαιότητας και ανασφάλειας, την καταπολέμηση της παράνομης και αδήλωτης εργασίας, την υποστήριξη των μισθολογικών πολιτικών και γενικότερα την πιο δίκαιη ανακατανομή του πλούτου.

Όσον αφορά στην ιδιωτική ασφάλιση, για μας είναι ξεκάθαρο ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιούνται ως συνταγές θεραπείας των επιπτώσεων της κρίσης, οι ακριβώς συνταγές που προκάλεσαν αυτήν της τεράστια παγκόσμια οικονομική κρίση.

Με τον τρόπο αυτό, η κοινωνική ασφάλιση αντιμετωπίζεται ως ατομική υπόθεση και οι εργοδότες και το κράτος απαλλάσσονται από τις υποχρεώσεις τους.

Εξάλλου, η ανεπάρκεια αυτών των ιδιωτικών συνταξιοδοτικών συστημάτων φάνηκε περίτρανα με την παγκόσμια κρίση που έχουμε σήμερα. Η ανεπάρκεια τους οφείλεται στην ίδια τους τη φύση, διότι πρόκειται για συστήματα κυρίως «χρηματοοικονομικά» με αποτέλεσμα να εξαρτώνται άμεσα από την εξέλιξη των συναφών αγορών.

Μια τέτοια εξέλιξη θα καθιστούσε την σύνταξη αμφίβολη και τους συνταξιούχους εκτεθειμένους και ανήμπορους να αντιδράσουν στα скаμπανεβάσματα των χρηματιστηριακών αποδόσεων και τα χρηματιστηριακά παιχνίδια κάποιων επιτήδειων.

Εμείς συμφωνούμε να υπάρχουν επικουρικά σχέδια. Δυστυχώς όμως διαπιστώνουμε ότι η προσπάθεια των κυρίαρχων κύκλων είναι τα επικουρικά σχέδια να γίνουν ο κανόνας και να αντικαταστήσουν την κοινωνική ασφάλιση.

Αγαπητοί φίλοι,

Δεν είναι τυχαίο που αυτές οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές ξεκινούν από τα ίδια κέντρα αποφάσεων. Το τελευταίο διάστημα παρακολουθούμε μια έντονη προσπάθεια που ξεκίνησε από τη Μέρκελ και το Σαρκοζί και το λεγόμενο Σύμφωνο

Ανταγωνιστικότητας που πέραν από την ανατροπή της ιδέας της κοινωνικής ασφάλισης με καθολικές και υποχρεωτικές αυξήσεις στα όρια αφυπηρέτησης για να «σωθούν» τα συνταξιοδοτικά ταμεία, προωθούν την υποχρεωτική κατάργηση της ΑΤΑ, την αυτόματη προσαρμογή του επιπέδου των μισθών στο επίπεδο της παραγωγικότητας, κτλ

Είναι η ίδια φιλοσοφία που επικράτησε με την πιο ακραία μορφή της στις αποφάσεις της Τρόικας και στο μνημόνιο στην Ελλάδα όπου όχι μόνο περιλαμβάνει έγιναν περικοπές μισθών και ωφελημάτων, μειώσεις στις συντάξεις και αυξήσεις στα όρια αφυπηρέτησης αλλά στην ουσία απαγορεύει τις Συλλογικές Συμβάσεις.

Είναι αυτή η φιλοσοφία που στηρίζεται στην μεταφορά των αποφάσεων για τα εργασιακά και κοινωνικά ζητήματα, αποκλειστικά στις Βρυξέλες.

Είναι θέση μας ότι για τα εργασιακά και κοινωνικά ζητήματα, η αποκλειστική ευθύνη και αρμοδιότητα πρέπει να παραμείνει σε εθνικό επίπεδο. Τα κράτη μέλη που γνωρίζουν τις κοινωνικές ανάγκες του τόπου τους και τις ιστορικές τους παραδόσεις πρέπει να έχουν τον πρώτο και καθοριστικό ρόλο και η ΕΕ πρέπει να περιοριστεί στον επικουρικό ρόλο που έχει σήμερα, δηλαδή του γενικού συντονισμού που δεν θα αφορά τα ακριβή μέτρα που λαμβάνουν οι ξεχωριστές κυβερνήσεις.

Άλλωστε, και με βάση και την ίδια την Συνθήκη της ΕΕ τα κράτη νομιμοποιούνται και οφείλουν, με βάση και τις τοπικές τους ιδιαιτερότητες, να καθορίζουν τις προτεραιότητές τους.

Ειδικότερα για τις συντάξεις που είναι ζωτικής σημασίας ζήτημα για την κοινωνική συνοχή, πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη οι ιστορικές διαφοροποιήσεις, τα διαφορετικά μεγέθη από κράτος σε κράτος και η ύπαρξη πολλών και διαφορετικών μεταξύ τους μοντέλων εισφορών και χορήγησης κοινωνικής σύνταξης.

Ούτε βέβαια μπορούμε να υιοθετήσουμε αυτή την αντίληψη που κυριαρχεί στην Πράσινη Βίβλο : είτε αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης είτε κατάργηση των συνταξιοδοτικών ταμείων. Είτε ιδιωτική ασφάλιση είτε μειωμένες συντάξεις.

Υπάρχει ως παράδειγμα η Κυπριακή εμπειρία. Πως αντιμετωπίσαμε τα προβλήματα που είχαμε επισημάνει στα ταμεία συντάξεων ;

Με κοινωνικό διάλογο και δρώντας πάντα μέσα στην λογική της στήριξης της κοινωνικής ασφάλισης, πετύχαμε να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα σωστά και δίκαια. Η ίδια η κυπριακή κοινωνία επέδειξε θάρρος και διοχετεύτηκαν περισσότεροι πόροι στα ταμεία με στόχο κατανεμηθούν ισορροπημένα και δίκαια. Σε αυτά τα πλαίσια, ως εργαζόμενοι αναλάβαμε την ευθύνη και την ίδια ώρα που οι εργοδότες και το κράτος θα αύξαναν τις εισφορές τους, δεχτήκαμε μια σταδιακή και μικρή αύξηση των εισφορών μας.

Στην τροποποίηση του Νόμου περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων που έγινε στην Κύπρο το 2009, διασφαλίστηκε η βιωσιμότητα του Ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων για τις επόμενες δεκαετίες με την εισαγωγή ισοζυγισμένων μέτρων, τα οποία έχουν συμφωνηθεί ομόφωνα από τους κοινωνικούς εταίρους και τα οποία προνοούν

σταδιακή και ανεπαίσθητη αύξηση στις εισφορές αλλά δεν μειώνουν τις συντάξεις και προπάντων δεν επεκτείνουν τα όρια συνταξιοδότησης.

Το παράδειγμα της Κύπρου δείχνει ότι υπάρχει και η άλλη επιλογή, των λύσεων με κοινωνική ευαισθησία. Ότι δεν είναι μονόδρομος οι λύσεις που προτείνει η Πράσινη Βίβλος. Τα όποια αντικειμενικά προβλήματα μπορεί να προκύπτουν, μπορεί να αντιμετωπιστούν όταν η κοινωνική ασφάλιση τίθεται ως ζήτημα κοινωνικής αλληλεγγύης και ότι εργοδότες και το κράτος θα αναλαμβάνουν το κύριο βάρος.

Όσον αφορά τις συντάξεις στον δημόσιο τομέα, ως σοβαρή και υπεύθυνη οργάνωση, προσήλθαμε στον νέο κοινωνικό διάλογο που αναπτύσσεται για τον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Είμαστε έτοιμοι να συζητήσουμε, και εκεί που υπάρχουν στρεβλώσεις να παρθούν διορθωτικά μέτρα. Και υπάρχουν στρεβλώσεις. Θεωρούμε ότι ήταν λάθος το γεγονός ότι δεν εντάχθηκαν ολοκληρωτικά από το 1980 στο ΤΚΑ οι εργαζόμενοι στο δημόσιο. Αυτό κάποιο από ορισμένες συνθήκες τους καθιστά και πιο ευάλωτους.

Βέβαια, διαφωνούμε με τις πολλαπλές συντάξεις που ξεφεύγουν από τα όρια της εξασφάλισης μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης και μετατρέπονται σε συντάξεις που κατασπαταλούν το δημόσιο χρήμα.

Το πιο σημαντικό όμως, είναι ότι στην βάση των αρχών έχουμε θέσει πιο πάνω για την κοινωνική ασφάλιση και την λογική της κοινωνικής αλληλεγγύης, θέλουμε να εξασφαλίσουμε την βιωσιμότητα των συντάξεων αλλά με μέτρα που να μην είναι μονόπλευρα και αντικοινωνικά

Αγαπητοί Φίλοι,

Η κοινωνική σύνταξη από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις των εργαζομένων στην Ευρώπη. Συμβάλλει στην δικαιότερη ανακατανομή του πλούτου και προστατεύει τους συνταξιούχους από την φτώχεια. Είναι βασικό συστατικό της ανάπτυξης και της κοινωνικής προόδου. Αυτό συνδέεται άρρηκτα με την ευθύνη και τον ρόλο που διαδραματίζει το κοινωνικό κράτος ως εξισορροπητικός παράγοντας μεταξύ οικονομικής ανάπτυξης και ευημερίας για όλους τους ανθρώπους.

Το πρόβλημα ξεκινά από την στιγμή υπάρχει η άρνηση του κοινωνικού χαρακτήρα της Κοινωνικής Ασφάλισης και γίνεται προσπάθεια να μετατραπεί σε ένα δημοσιοοικονομικό εργαλείο, που δεν λαμβάνει υπόψη ότι ο εργαζόμενος εκτός από τις εισφορές του έχει δώσει τα νιάτα του, τη ζωή του, την υγεία του, κατά τη διάρκεια του εργασιμου βίου

Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να ανεχτούν αφαίρεση δικαιωμάτων στο όνομα της αντιμετώπισης των ελλειμμάτων και το δημόσιου χρέους. Δεν είναι δυνατό να αποδεχτούμε ότι σήμερα δεν μπορούν να ικανοποιηθούν βασικές ανάγκες των εργαζομένων. Δεν μπορούμε να αποδεχτούμε να γυρίσει πίσω το ρολόι της ιστορίας.

Οι εργαζόμενοι διεκδικούν αιτήματα με κριτήριο τις σύγχρονες ανάγκες αλλά και τις δυνατότητες που έχουν δημιουργηθεί. Η αύξηση της παραγωγικότητας, η ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας έχουν οδηγήσει στην αύξηση του παραγόμενου πλούτου. Οι εργαζόμενοι είναι αυτοί που παράγουν τον πλούτο και διεκδικούν το κομμάτι που τους ανήκει.

